

Nummer II

1. Juni 1914

63. Aargang

Hvad er dette Evangelium, denne Kirke, værd for Dig?

Tale af Eldste B. S. Roberts i Tabernaklet i Salt Lake City
den 18. Januar 1914.

(Fortsat.)

Guds Hensigter.

Endvidere lære vi gennem denne Kirke Herrens Hensigter med Menneskene at kjende. „Dette er min Hensigt“, eller „Det er min Gjerning og Værelse“, siger Herren, „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket“. Dette er fra Mose Bog, og Mose Bog er i Den kostelige Perle. Vi have fornylig opdaget, at vi have en Abrahams Bog. Jeg er i Sandhed taknemlig for, at vi have gjort denne Opdagelse, uagtet vi maatte have Hjælp dertil udefra. (Br. Roberts hentyder her til det af Biskop Spalding i 1912 udgivne Hefte, der ved Hjælp af 8 Videnskabsmænds og Ægyptologers Erklæringer søgte at bevise, at Abrahams Bog var et Bedrageri, hvilket gav Anledning til, at den blev studeret og dens Indhold drøftet som aldrig før. De, som ere interesserede i denne „Opdagelse“, henviser vi til „Skand. St.“ 1913, Side 24 og 41. Red.) Derksom Nogen nu blot vilde hjælpe os til at opdage vor Mose Bog, som ogsaa er i Den kostelige Perle, da tror jeg, at han ligeledes vilde gøre Kirken en stor Tjeneste, netop fordi denne Bog indeholder den herlige Sandhed: „Det er min Gjerning og Værelse“, siger Herren, „at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.“ Og hvorfor? Af hvilken Grund er Herren interesseret i at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket? For et Øjeblik

siden citerede jeg, hvad Johannes siger om Ordet, der var hos Gud, og som var Gud osv. Den Aabenbaring, som jeg nu har i Sinde at læse Noget af (Pagtens Bog 93), fortæller os, at „Mennesket var ogsaa i Begyndelsen hos Gud. Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ej heller blive det. Al Sandhed er uafhængig i den Sære, hvori Gud har stillet den til selv at handle; ligesaa er al Intelligens, ellers findes der ingen Tilværelse“. Det vil sige, der er ingen Tilværelse, hvor disse Sandheder ikke gjøre sig gjældende.

„Ser, heri er Menneskets Handlefrihed, og heri ligger Menneskenes Fordømmelse, fordi det, der var fra Begyndelsen, er tydeligt aabenbaret for dem, og de annamme ikke Lyset“. Selv om det ikke er direkte knyttet til det Emne, vi nu have under Overvejelse, saa beder jeg Dem om at undskyldte mig, fordi jeg standser her og henleder Deres Opmærksomhed paa den frygtelige Sandhed, som denne Aabenbaring indeholder. Den lærer os, at der er Noget i Mennesket, som er i Stand til at kjende Sandheden, naar Mennesket hører den. Mennesket tilskyndes til at ile frem og lade Sandheden i dets eget Indre forene sig med Sandheden, som kommer udefra, og Menneskets Fordømmelse bestaar i, at det undertrykker denne Tilskyndelse og forhindrer Sjælen fra at møde og slutte sig til de Sandheder, der komme til det udefra som Guds Ord eller Budskab.

Mennesker forkaste Lyset.

Lyset kommer ind i Verden, og Menneskene forkaste det, fordi deres Gjæringer ere onde; derved kommer Fordømmelsen. Men lad os fortsætte: „Enhver, hvis Aand ikke annammer Lyset, er under Fordømmelse; thi Mennesket er Aand“, det vil sige, den vigtigste eller oprindeligste Del af Mennesket er Aand; „Elementerne“ — hermed menes de Grundstoffer, hvoraf vore Legemer bestaa — „Elementerne ere evige, og Aand og Element, naar de ere uadskilleligt forenede, annamme en Fylde af Glæde.“ Naar det derfor siges, at det er Guds Hensigt at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket, saa vil dette sige, at han ønsker at tilvejebringe en evig Forening mellem Aand og Element, og Grunden til, at en saadan uadskillelig Forening søges opnaaet, er, at naar Aand og Element „ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde“, og Gud stræber efter at tilvejebringe en Fylde af Glæde for Mennesket, som ogsaa Mormons Bog saa smukt siger: „Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde.“ Utsaa, denne vor Tro, som kaldes „Mormonismen“, sætter os i Række med dem, der se lyst paa Livet her i Verden; vor Tro er ikke Pessimisme, men en Optimisme, der giver Mennesket Haab, Tro, Mod og Kraft, samt en inderlig Overbevisning om, at den Verden, i hvilken Gud er, ikke skal mislykkes, men at hans Hensigter ville blive opfyldte; og se, gjennem

denne evige Forening af Aand og Element, gennem Fødsel, Død og Opstandelse ville hans store Formaal blive udførte. Hvor meget er det værd for Eder at lære denne store Sandhed at kjende, at Gud har til Hensigt at bringe Mennesket ind i en Tilværelse, hvor det kan have evigt Liv og Glæde?

Lad os se, hvorledes denne Tro virker paa os i vort daglige Liv. Som Forældre falder det sommetider i vor Løb at staa ved den tomme Bugge og den aabne Grav, hvori vi nedsænke vore Børn, som dø i deres spæde Alder, og overfladist set kunde det synes, at disse Børns Mission til Jorden ikke var bleven udført. Andre gennemleve Børne-aarene og blive til unge Mænd og Kvinder, rede til at begynde Livets Kamp. De gaa bort. Sommetider naa de Manddommens bedste Alder og tage fat paa deres Livsgjerning med en saadan Iver og Kraft, at vi vente store Ting af dem. De tegne til at blive nyttige Samfundsborgere, ja, de ere maaste i Besiddelse af saa rige Gøner, at vi have Grund til at tro, at de ville udføre et stort og velsignelsesrigt Arbejde i Verden for Menneskeheden og for Gud; men de tages bort fra os ved Begyndelsen af en tilsyneladende saa lovende Livsbane. Saaledes stilles vi overfor disse forstjellige Tilfælder, og sommetider sørge vi, som om Herrens Hensigter med dem, hvis Livsløb saaledes afbrydes, ikke vare blevne opfyldte; men dersom vi lidt grundigere og paa nærmere Hold betragte den Filosofi, som Gud har givet til sin Kirke; dersom vi tænke paa Herrens større Formaal med Menneskelivet, hvilket bestaar i at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket og at forene disse Begreber, dannede af Jordens Elementer, uadskilleligt med Aanden — Guds Søn eller Datter —, da vide vi, at denne evige og uopløselige Forening kan finde Sted gennem Opstandelsen med det spæde Barn ligesaavel som med den gamle Mand, der gaar til Hvile efter at have høstet Frugten af et helt Livs Arbejde. Det samme er Tilfældet med Unglingen, der lægges ned i Graven i sin bedste Alder. Guds Hensigter ere ikke forstyrrede, fordi Børn, Unglinge og Mænd dø „for tidligt“, som vi sige; thi i alle disse Forhold lyser den Kjendsgjerning os i Møde, at Foreningen af Aand og Element er bleven udført ved, at de ere blevne fødte ind i denne Verden, og gennem de Dødes Opstandelse vil denne Forening blive gjort evig. Der er ingen Fejltagelser, og der gaar Intet tilspilte i Herrens Husholdning.

Livet efter Døden.

J Sidste-Dages Helligel! Naar J staa ved den tomme Bugge eller ved den aabne Grav og sørge over Eders Kjæres Vortgang, da sørge J ikke saaledes, som Verden sørger. Det er ikke alene i dette Liv, at J sætte Eders Haab til Kristus og til Gud. Disse store Sandheder om Herrens Hensigter med Menneskets Liv her paa Jorden komme til

Eder gennem Jesu Kristi Evangelium og ere ligesom en befriende og helbredende Balsam for Eders kummerfyldte Hjerter midt i al Eders Sorg og Smerte. Uagtet I sørge over Adskillelsen fra Eders Børn, Eders Hustruer og Mænd, sørge, fordi I maa skilles fra dem, saa vide I dog, at Herrens Hensigter ikke kunne slaa fejl, om end Døden kommer aldrig saa tidligt, og derfor kunne I bære denne forbigaaende Sorg med Fatning og med Haab og Tillid se frem til den store og herlige Gjenforening, der skal finde Sted ved de Dødes Opstandelse, naar Guds Hensigter ere opfyldte og Mennesket er uddødeliggjort saaledes, som Gud ønskede, at det skulde blive. Naar denne uadskillelige Forening mellem Aand og Element er tilvejebragt, og Menneskene ere gjorte til u dødelige Væsener, hvad kan saa ikke selv den mindste iblandt dem opnaa? Hvad kan der ikke opnaas i nogle saa Aarhundreder af denne u dødelige Tilværelse med de Hjælpemidler som Gud har sat i Virksomhed, med de celestiale Væsener virkende iblandt de terrestriale og de terrestriale virkende blandt de telestiale, det vil sige de Højere paavirkende de Lavere paa en Maade, som vil hjælpe dem, opløste dem og lede dem fremad, og med Gud som den, der styrer de mægtige Kræfter, som han har sat i Bevægelse for at fremme sine Hensigter! Hvad kan ikke denne, eller hin, eller Alle — selv de, der staa paa det allerlaveste Trin — opnaa i denne Tid under saadanne Forhold! Hvad kan ikke opnaas i nogle saa Tusinde Aar! Hvad kan dette u dødelige Menneske ikke blive til i nogle saa Millioner Aar!

Hvor meget er denne Kundskab om Mennesket og Herrens Hensigter med det værd for Eder, I Sidste-Dages Hellige? Hvad Værdi har den for Eder?

Evangeliets Betsignelser.

En af de Betsignelser, som Evangeliet bringer os, er Tilgivelse for Synd. Have vi nogenstunde tænkt paa, hvor stor en Ting dette er? Have De set Mennesker segne under Syndens tunge Byrde, naar de vide, at de have fortørnet Herren, og deres egne Sjæle anklage dem og bringe dem Anger og Sorg? Have De set dem i en saadan Sjæle kval, at de vare nær ved at svede Blod som Kristus i Gethsemane? Have De nogenstunde hørt Mennesker i kvalfuld Smerte raabe, at de vilde give deres højre Haand, hvis denne eller hin Synd ikke var begaaet? Have De hørt dem sige, at de vilde give 5 Aar, 10 Aar af deres Liv, ja Livet selv, hvis de blot kunde blive befriede for Bevidstheden om at have overtraadt Guds Lov, en Lov, der ikke alene er skreven i Bøger, men skreven i deres egne Hjerter? Have De været Vidne til dette? Jeg har! Og naar jeg har været Vidne til dette og delvis selv erfaret det, som jeg tænker alle Mennesker have, kan jeg kun paafsjønne den Betsignelse, der følger med Jesu Kristi Evangelium, nemlig Tilgivelse for Synd, at saa Synden slettet ud saaledes, at det for dette Menneske

skal være, som om den aldrig havde været; thi saaledes er Guds Tilgivelse. Naar Menneſter tilgive; naar de tilgive hinanden, da ſige de ſommetider: „Ja, jeg tilgiver ham, men“ —; Guds Tilgivelse er ikke forbundet med et „men“. Tilgivelse hos Gud betyder, at det ſkal være, ſom om Synden ikke var begaaet. Der vil være Retſærdiggjørelſe for Synderen paa Grund af Guds Tilgivelse, og kun paa denne Maade. Alſaa, Tilgivelse for Synd igjennem Jeſu Kristi Evangelium — hvor meget er det værd for Eder?

Den Helligaand.

Jeg talte før lidt ſiden om Guds Alleſtedsnærværelſe gjennem den Aand, ſom udgaar fra ham og fylder det umaadelige Verdensrum, og jeg ſagde, at vi kunde ſtaa i Guds Nærværelſe, ligesom vi ſtaa i Sollyſet, indhullede og gjennemtrængte af ham — af en Atmosfære, ſom kaldes „Kristi Lys“, ligesom Solſkinnet kaldes Solens Lys. Alligevel har Gud en endnu større Beſignelse til dem, ſom annamme Jeſu Kristi Evangelium, ſom modtage vor Herres Jeſu Kristi Forſoning, og ſom tiltjendegive denne Modtagelſe ved, at de udføre Symbolerne paa dette Sonoffer, de Symboler, der repræſentere hans Død, Begravelſe og Opſtandelſe — til dem har han en endnu større Beſignelse end blot at være indhyllet af Guds alleſtedsnærværende Aand, nemlig en direkte Forbindelſe gjennem den Helligaand med Guddommen ſelv. Man har kaldt Solen for „Verdens Arne“, og det er den ogſaa; thi Enhver kan frit gaa ud i Solſkinnet og blive delagtig i dets Lys og Varme. Saaledes er det ogſaa med denne i Alt og overalt tilſtedevarende Aand, ſom jeg har talt om, og ſom Kristus ſelv ſiger er det Lys, der oplyſer ethvert Menneſte, ſom kommer til Jorden, og er alle Guds Børns fælles Ejendom. Men for dem, ſom annamme Jeſu Kristi Evangelium, og ſom af et oprigtigt Hjerte udføre Symbolerne eller i Oprigtighed modtage Symbolerne paa hans Forſoning ved at blive døbt i Lighed med hans Død, Begravelſe og Opſtandelſe, for dem, ſom tage Kristi Navn paa ſig, har Gud en aandelig Beſignelſe, ſom Verden ikke kan modtage, og det er Modtagelſen af den Helligaand. Et ſaadant Menneſte har Ret til altid at have den Aand hos ſig, ſom vidner om Sandheden af alle Ting, og ſom taler mere direkte til Menneſkets Sjæl, end nogen anden Magt kan tale til den. Jeg tror fuldt og faſt, at dette er Tilfældet, thi den ſtørſte Synd, ſom et Menneſte kan begaa i denne Verden, er at beſpotte den Helligaand og ſynde imod den efter een Gang at have modtaget den og følt dens aandelige Liv røre ſig i vort eget. Medens der er Tilgivelse for Beſpottelſer imod Faderen og Tilgivelse for Beſpottelſer imod Sønnen, ſaa ſiger Skriften, at den, ſom ſynder imod den Helligaand, aldrig vil kunne opnaa Tilgivelse. Derfor kommer jeg til den Slutning, at den ſtørſte Synd, et Menneſte kan be-

gaa i denne Verden, er Synd imod den Lysets og Sandhedens Aand, som Gud giver til alle dem, der adlyde Jesu Kristi Evangelium og leve efter dets For skrifter. Den Aand, der leder ind i al Sandhed; den Aand, der vidner om Faderen og Sønnen; den Aand, som tager af de Ting, der høre Faderen til, og aabenbarer dem til Menneftet; den Aand, som forener Menneftene med Guddommen — det er en Betsignelse, som Gud har forbeholdt dem, der annamme Evangeliet. Hvad er det værd for Eder: denne Forening med Guddommen; dette at besidde den Aand, som giver Eder Kundstaber, der ikke kunne omstødes; som driver al Tvivl paa Flugt; som giver Eder Fodsæfte paa de evige Sandheders Klippe og lader Eder faa et saadant Syn paa Verden og Livet i den, at Alt kan ses i det rigtige indbyrdes Forhold og Orden, og at I, staaende i Midten, kunne kjende Eder selv, kjende Gud, kjende Sandheden og vide, at denne Kundskab er en fast Grundvold for Eder, saa længe I holde Eder til Retfærdighedens Principper? Hvad er det værd for Eder at komme i dette Forhold til hele Universet, at lære Sandheden at kjende —, den Sandhed, der gjør Eder frie — hvad Værdi har det? (Fortsættes.)

Forsaaerskonferencen i Bergen.

Forsaaerskonferencen blev afholdt den 24.—26. April. Det første Møde afholdtes Fredag Aften Kl. 8,30 og aabnedes med Salmen: „Er Gud før os“. Bøn af Ældste S. D. Madsen; derefter Salmen: „Før Jorden frem af Raos sprang“.

Følgende Ældster aflagde Rapporter om Ungdomsforeningerne i deres respektive Grene: Aalesund: Edwin Jensen; Haugefund: Lars W. Larsen, og Stavanger: Andrew L. Knaphus. Til Afvegtling blev Salmen: „Min Gud er mit Lys“ affunget. Broder Arthur Bjørndal og Søster Konstance Odland rapporterede Bergens Grens Ungdomsforening, hvor efter en Kvartet sang. Derpaa talte Præs. M. Christophersen til Forsamlingen, og Mødet sluttedes med Salmen: „Betsign, o Gud, dit Folk“. Taksigelse af Ældste G. A. Christensen.

Lørdag Aften Kl. 8,30. Mødet aabnedes med Salmen: „Led os frem“. Bøn af Ældste Alfred Denstad og Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyft“. Grensforstanderne aflagde derefter deres Rapporter som følger: Stavanger: Sterling D. Madsen; Aalesund: J. Archie Christensen; Haugefund: Oscar Jeppesen; Bergen: Ole Andersen. Ældste Alfred Denstad talte om den Modtagelse, Evangeliet fik i Verden, og til Slut blev Salmen: „Brudte ere Mørkets Lænter“ affunget. Taksigelse af Ældste Andrew L. Knaphus.

Søndag Morgen den 26. April blev Søndagsstolernes Konference

afholdt. Den aabnedes med Sangen: „God Morgen, mine Venner smaa“. Bøn af Præs. M. Christophersen. Derefter Sangen: „Der er Skjønhed her paa Jord“. Præs. Ole Andersen bad Forsamlingen Velkommen, hvorefter der aflagdes Rapporter fra de forskjellige Grens, af hvilke det fremgik, at Søndagskolerne i Konferencen vare i en god Forfatning og gjorde Fremgang. Til Afvegling sang Børnene: „Lader Guds Lands stille Hviffen“.

Bergens Grens Søndagskole udførte derefter et godt Program, bestaaende af Klasselektier, Sange og Deklamationer. Præs. M. Christophersen benyttede Resten af Tiden og talte opmuntrende og belærende Ord til Børnene og de Bøgne. Skolen sluttedes med Sangen: „Tak for vor Skole“. Taksigelse af Br. Sigvard Høien.

Mødet Kl. 3 Efterm. aabnedes med Salmen: „Guds Land som en Fld“. Bøn af Ældste James H. Martin; derefter Salmen: „Jeg veed, at Gud vil høre mig“. Konferencepræsident Ole Andersen afgav Rapport over det udførte Arbejde i Bergens Konference de sidste sex Maanedes. 11 Missionærer have i den Tid uddelt 33,744 Skrifter, omsat 783 Bøger, besøgt 17,392 Fremmedes Huse, haft 1389 evangeliske Samtaler, afholdt 498 Møder, døbt 13 og velsignet 4 Børn.

Missionspræsident M. Christophersen talte om Evangeliets Fremgang i de forskjellige Missioner i Verden og foreslog Kirkens Generalautoriteter til Opholdelse, saaledes som de bleve vedtagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, samt Missionens og Konferencens Autoriteter som følger: Hyrum M. Smith som Præsident over den europæiske Mission, Martin Christophersen som Præsident over den skandinaviske Mission med John S. Hansen som Oversætter og Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne“ og Joseph M. Busath som Missionssekretær. Ole Andersen som Præsident over Bergens Konference med James F. Petersen som Konferencesekretær.

Præs. Ole Andersen oplæste derefter Ældsternes Bessiktelser som følger:

Bergens Gren: Ole Andersen som Forstander med James F. Petersen, Andrew L. Knaphus og Edwin Jensen som Medarbejdere, James F. Petersen som Sangleder, Olga Poulsen og Allette Bjørndal som Organister.

Haugesund Gren: Oscar Jøppesen som Forstander med Lars W. Larsen som Medarbejder.

Stavanger Gren: S. D. Madsen som Forstander med Kenneth Schou som Medarbejder.

Aalesund Gren: J. Archie Christensen som Forstander med J. ~~Søren~~ Christensen som Medarbejder.

James H. Martin blev hæderligt afløst med Tilladelse til at rejse

hjem. Mødet sluttedes med Salmen: „Gud vær med sit Folk“. Tak- sigelse af Ældste S. D. Madsen.

Søndag Aften Kl. 7. Mødet aabnedes med Salmen: „Tak, Fa- der, Du mig Livet gav“. Bøn af Ældste Lars W. Larsen. Derefter Salmen: „Hvorned er Lammets Brud vel lig?“ Ældste J. Archie Christensen talte om den Helligaands Gave og bar sit Vidnesbyrd. Til Afvegling blev Salmen: „Vi jublende nu vandre frem“ affunget, hvor- efter Præs. M. Christophersen talte til Forsamlingen. Han omtalte Nød- vendigheden af at søge Guds Rige først, ja skulde alle disse andre Ting tillægges os, og viste, hvorledes Kirken var organiseret paa Frelserens Tid med Apostler og bemyndigede Embedsmænd, som for- kyndte Evangeliet og forrettede dets Ordinancer. Præs. Ole Andersen talte om Kirkens Organisation og den eneste Vej til Frelse i Guds Rige. Mødet sluttedes med Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyft“. Taksigelse af Ældste Oscar Jepsen. Efter Bønnen sang Koret: „Velkommen hjem“.

Mandag den 27. April afholdtes et Præstedømmemøde for Æld- sterne og om Aftenen en selstabelig Sammenkomst, samt Tirsdag Aften en Børnefest, der var godt besøgt af Søskende og Venner.

James F. Petersen,
Sekretær.

Mandag den 1. Juni 1914.

En Arafaldens Tilskaaelse.

Vi have modtaget følgende to Skrivelser fra det øverste Præsidentskabs Kontor:

Salt Lake City, Utah, 29. April 1914.

Præs. H. J. Christiansen,
Kjøbenhavn.

Kjære Broder!

Præsidentskabet vil være Dem meget forbunden, om De i „Skandi- naviens Stjerne“ uden Kommentarer vil indsætte N. W. Lundstrøms Tilskaaelse, af hvilken vi hermed sende Dem et Afskrift.

Deres

Geo. F. Gibbs,
Sekretær.

Grace, Bannock Co., Idaho, 7. Marts 1914.

Tilskaaelse.

Til Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige! I Aaret 1901 blev jeg tilsagt til at møde for Bistoppens Raad i

Lund Ward, i Bannock Stav af Zion, for at forsvare mig mod en Anklage, som var fremkommen imod mig, og som gik ud paa, at jeg havde overtraadt nogle af Kirkens Principper og Lærdomme. Da jeg undlod at komme tilstede, blev min Sag behandlet; jeg blev erklæret skyldig og af Høiraadet i ovennævnte Stav udelukket af Kirken.

Senere forenede jeg mig med den lutherste Kirke, holdt Møder og skrev Artikler til Bladene, hvori jeg fremsatte det som min Opfattelse, at Kirken var paa Bildspor. Jeg var saa fuldstændig overbevist om, at jeg havde den rette Forstaaelse af visse Lærdomspunkter, at jeg troede, det var min Pligt at modarbejde Kirken. Jeg gjorde mig bemærket under Sagen mod Senator Smoot, da jeg af de Forenede Staters Senat blev indkaldt som Vidne.

Jeg tilstaar, at mit Sind var i den Grad formørket, at jeg mente, jeg gjorde min Pligt mod Gud og Mennesker ved at røbe hellige Ting og gjøre dem til Gjenstand for Spot.

Jeg tilstaar ogsaa, at Synd var Uarsagen til Mørket i min Sjæl. Jeg bevidner nu, at Gud i sin uendelige Barmhjertighed har vist mig den Vej, jeg skal gaa.

Jeg kan nu se Urigtigheden af mine Udtalelser og min Handlemaade, og jeg beder Kirken om Tilgivelse for al den Uret, jeg har forvoldt.

Jeg bærer Vidnesbyrd om, at Gud lever, og at Han ikke vil tolerere Synd, men at Han vil, at enhver Synder i Oprigtighed skal omvende sig. Jeg takker Gud af mit Hjertes og min Sjæls Jnderste, for at Han har aabnet mine Øjne og min Forstand saaledes, at jeg kan se, at Han har sin autoriserede Kirke og sit Præstedømme paa Jorden, og at intet Menneske kan modarbejde dens Principper og Lærdomme uden at blive kaldet til Regnskab derfor eller ogsaa tage Følgerne. Jeg beder derfor Gud og Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige om Tilgivelse for de Krænkelser, jeg har tilsojet Kirken. Jeg bærer ikke Nag til Noget. Jeg ønsker at blive gjenforenet med de Sidste-Dages Hellige og om muligt vinde det tilbage, som jeg har tabt; dette er min oprigtige Bøn.

A. W. Lundström,
550 Post Street, Salt Lake City.

Sjælene ere af stor Værd!

„Og om saa skulde ske, at I maatte arbejde alle Eders Dage med at raabe Omvendelse til dette Folk og kun bragte een Sjæl til mig, hvor stor skal da ikke Eders Glæde være med ham i min Faders Rige?“

Dette var Herrens Ord gennem sin Tjener Joseph Smith i Aaret 1829, og de ere siden den Tid ofte blevne fremholdte for Guds Tjenere

for at opmuntre dem til at finde de Oprigtige blandt Menneffene, naar Frugten af deres Arbejde maaste til Tider kunde synes at være ringe. Ved at overveje Arbejdet, som er udført i de nordlige Lande i den Tid, Evangeliet er forkyndt af Guds bemyndige Tjenere, maa Antallet af dem, som have sluttet sig til Guds Kirke, dog kaldes ret betydeligt. Mange af disse have ifølge eget Ønske forladt deres Barndomshjem og forenet sig med Guds Folk i Bjergenes Dale, hvor de trofast have fortsat det Arbejde, de paabegyndte i deres respektive Fødelande. Mange af dem, som sluttede sig til Kirken, ere hensovede i disse Lande, hvor de efter Livets Vandring hvile i Moderjord, indtil Han, som selv har overvundet Døden, vil kalde dem frem fra Gravens Gjemme. En Del af dem, som begyndte at vandre paa Bejen, ere paa Grund af Kjødets Strøbelighed faldne som Dyr for Synden i et iristende Øjeblik; de have derved gjort sig uværdige til at have deres Navne blandt Guds Folk og ere følgelig udelukkede af Samsundet. Atter Andre have deres Navne i Bøgerne, medens deres Opholdssted af en eller anden Grund er ubekjendt for de præsiderende Brødre, hvilket er meget beklageligt. Ved saaledes at betragte Stillingen i denne Mission føle vi os tilskyndede til at henvende os til alle vore Medarbejdere samt til enhver Broder og Søster, som forstaar dette Værks Betydning, om i saadanne Tilfælde at komme os til Hjælp med at opsoge dem, som have forvildet sig fra Flokken, og som nu uden Hyrder tumle sig omkring paa farefulde Steder, udjatte for Ulvenes Angreb. Særlig føle vi, at det lokale Præstedømme og Søstende, som ere kjendte i Menigheden, kunne yde os betydelig Bistand ved at overtænke, hvem de savne i Møderne og betragtes som forsvundne. Ved Forespørgsel og Søgen vil man muligvis kunne opdage deres Opholdssted, som da burde meddeles til Menighedens Forstander.

Der kan ligeledes blive udført et godt Arbejde oversfor Saadanne, som paa en eller anden Maade have gjort Brud paa Kirkens Disciplin, og som paa Grund heraf ere udstødte af Menigheden, men nu angre deres Synd og søge at bære Omvendelsens Frugter ved at rette de Fejl, de have begaaet. Vi tro, at saadanne Mennesker bør opsoges og undervises for om muligt at bringe dem ind paa Bejen, der fører hjem til Faderhuset; thi Gud vil ingen Synders Død, men han ønsker, at Alle skulle omvende sig og leve.

Med Hensyn til dem, som ere hensovede som trofaste Medlemmer af Kirken, men som i flere Tilfælde ere de eneste Repræsentanter i den Slægt, de tilhørte, og som ifølge vor Tro bør blive erindrede i Herrens Tempel, er det os kjær at meddele, at disse trofaste Søstende ikke ville blive forglemte, men Arbejdet, som de selv ikke fik Lejlighed til at udføre, vil blive besørget af Stedfortrædere i et af Herrens Templer. Dette bør tjene til Opmuntring og Trøst for flere gamle, trofaste Søstende, hvis Bod det muligvis bliver at nedlægge den jordiske Hytte i

gamle Norden. Der er nemlig fra Kirkens øverste Præsidentskab i Zion udstedt en Anmodning til de præsiderende Brødre i Udspredelsen om at opsoge Navne paa de Søstende, som ere hensovede i disse Lande uden at have Nogen til at repræsenterere sig i Templet.

Det bør ogsaa stedsse have*s* i Grindring, at „Enhver, som er advaret, bør advare sin Næste“, hvilket betyder, at enhver Broder og Søster, som er kommen til Kundskab om den frelsende Plan, bør indbyde sine Venner og Naboer til at gaa og høre Evangeliet blive forkyndt af dem, som ere bestfikkede og udsendte i dette Grinde. Paa denne Maade kan Enhver, som er berettiget dertil, tage Del i Forfremmelsen af vor Faders Sag og ved sin Indflydelse forarsage, at de „Sagtmodige skulle ydermere faa Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Rige“. Med Apostlen Jakobs Ord ville vi derfor sige: „Brødre! dersom Nogen iblandt Eder er faret vild fra Sandheden, og Nogen ombvender ham, den vide, at hvo, som ombvender en Synder fra hans Vejs Bildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden og skjuler Synders Mangfoldighed.“ H. J. Christianen.

Missionsngheder.

Afløsning. Ældsterne James H. Martin, Bergen, og Alred Denstad, Trondhjem, ere løste fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse til deres Hjem. De forlode Liverpool den 27. Maj med Dampstibet „Victorian“.

Forflyttelse. Ældste Daniel C. Jensen er forflyttet fra Kjøbenhavns til Aarhus Konference.

Ankomst. Følgende Ældster ankom til Kjøbenhavn den 13. Maj for at udføre Missionsarbejde i Skandinavien: Hagbart Andersen, Ogden, Utah; Andrew Jensen, Cowley, Wyoming; Joseph J. Kjær, Salt Lake City; James C. Nielsen, Newton, Utah, og Cornelius O. Petersen, Fielding, Utah.

Beskikkelse. Disse Brødre ere bestfikkede til at virke i følgende Konferencer: Kjøbenhavn: Joseph J. Kjær og Andrew Jensen; Kristiania: Hagbart Andersen og James C. Nielsen; Aarhus: Cornelius O. Petersen.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Jesse H. Nielsen er løst fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference, og Ældste Denmark Jensen er bestfikket til at indtage hans Plads den 1. Juni. Ældste Louis C. Jacobsen er løst fra sit Arbejde i Kjøbenhavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem.

Advarende Ord til de Sidste-Dages Hellige.

Af Præsident Joseph F. Smith.

Vi høre ofte om periodiske Udbrud af Indignation imod de Sidste-Dages Hellige, og de finde Sted i næsten alle Dele af Verden. I Almindelighed ere de aldeles grundløse og foranstaltede af Stribenter og Foredragsholdere, som Intet kjende til os, men som faa deres Oplysninger fra sensationelle Bøger og Artikler, der ere skrevne imod os af ondsindede Personer, som ved Hjælp af deres haarrejsende Historier søge at lokke Penge fra de Godtroende. Disse Historier bestaa af falske Anklager mod vort Folk for Polygami, for Usædelighed, for ulovlig politisk Indflydelse eller for den utrolige finansielle Magt, som Kirken siges at sidde inde med, og som fornemmelig udøves af dens Præsident, der fornylig af en Avis i London bestyldtes for at være en Autokrat med omtrent 4 Millioner Kroner i aarlig Indtægt! Saaledes blive vi bestyldte for mange Ting, som ikke have det mindste med Sandheden at gjøre. Hvor kom disse Ting end se ud for dem, der kjende de virkelige Forhold, saa have saadanne Historier dog naturligvis til Følge, at Kirken nedsettes i Folks Øjne, at man fyldes med Fordomme imod os, og at vore Missionærer og Medlemmer udsættes for Banskkeligheder og Forsølgelser.

Men Bagtalelser og Usandheder kunne ikke vedblivende gjøre dem Skade, som de uretsfærdigt ere rettede imod. De Sidste-Dages Hellige behøve ikke at nære nogen Frygt eller i mindste Maade bekymre sig over disse Ting, saa længe Bestyldningerne ere usandsfærdige. Bagtalelser dø hen af sig selv, naar de blive opdagede, og det ere de sikre paa at blive.

Hvad de Sidste-Dages Hellige behøve at frygte, og hvad enhver Mand og Kvinde i Kirken med Angst og Bæven burde lægge sig paa Sinde, er, at vi mulig kunne glemme at tage Vare paa os selv og derved vandre bort fra den rette Vej. For at kunne gjøre det, som er ret, maa vi udvise den største Forsigtighed med os selv og leve i nøje Overensstemmelse med de simple og tydelige Lærdomme, som Evangeliet har undervist os om lige fra Begyndelsen. Den Modstand og de Bestyldninger, der rettes imod os udefra, frembyde ingen Fare; men denne lurar paa os indefra i Form af Uigegyldighed og daarlige og syndige Handlinger. Det er disse Ting, vi have Grund til at frygte.

Der er i det mindste tre Ting, som true Kirken indefra, og det er nødvendigt, at de ledende Brødre og Søstre lære at indse Nødvendigheden af at advare — ustandseligt advare vore Søstende imod dem. Disse tre Ting ere efter min Opfattelse 1) den Smiger, vi nu ere Gjenstand for fra Verdens fremragende Mænd, 2) fejlagtige Ideer om Danelse og Oplysning og 3) kjønslig Urenhed.

Højtstaaende og indflydelsesrige Personer udtale ofte deres Beundring

for de sociale Forhold, der gjøre sig gjældende blandt de Sidste-Dages Hellige, den Naturlighed og Oprigtighed, de lægge for Dagen i deres Gudstjeneste, deres Omfarg for de Fattige og deres Uerlighed og rene Livsvandel fra Dag til Dag. Af disse Grunde søger man at faa vort Folk til at nedsætte sig som Kolonister i forskjellige Dele af Landet. Man har lagt Mærke til deres Flid og gode Karakterer, og disse Egenskaber ere af uberegnelig Værdi, naar det gjælder om at grundlægge et Samfund og gjøre nyt Land indbringende. Sommetider frygter jeg for, at vi ikke altid have fortjent alle de gode Ting, som siges om os, og at de maaste kunne formindste vor Ugtpaagivenhed, gjøre os mindre forsigtige og faa at sige Inlle os i Søvn, saaledes at vi hæmmes i vore forsatte Bestræbelser paa at gaa fremad og opad i det Godes Tjeneste.

En urigtig Forstaaelse af, hvad Oplysning og Dannelsje er, bliver ofte indpodet i vore unge Menneskers Hjerter i deres Hjem og næsten altid udenfor Hjemmet. Vi have Hundreder af unge Mænd, og unge Kvinder ogsaa for den Sags Skyld, som gaa ud i Verden for at modtage højere Uddannelsje, og de blive i en betydelig Grad fyldte med verdslige Ideer og Meninger. Ikke sjeldent sker det, at flere af dem komme tilbage med Hovedet fuldt af den saakaldte „højere Bibelkritik“, der ikke alene leder til Forkastelse af den hellige Skrifts Inspiration, men dræber Troen paa Gud og vor Herre Jesu Kristi Guddommelighed og hans Frelsergjerning, som Kristendommen og de Sidste-Dages Helliges Tro er bygget paa.

Men det tredie ovenfor omtalte Emne, personlig Renhed, er maaste af større Betydning end de andre to. Vi tro, at Sædelighedens Love ere ens for Mand og Kvinde, og at Manden har de samme moraliske Forpligtelser som Kvinden, samt at begge Kjøn bør maales med samme Maal. Dersom en ren Livsførelse forsømmes, ville alle andre Farer strømme ind over os ligesom Flodernes Bølge, naar Sluserne aabnes. Vor Ungdom er ganske naturligt tilbøjelig til i denne Henseende at følge med Tidens Strøm, der leder til urene Tanker og Handlinger, til Ufømmelighed i Klædedragt og til en Antagelse af den i Verden gjængle Morallære, efter hvilken der gives Manden saadanne Friheder, som ikke ere og ejbeller bør være taalte hos Kvinden. En sædelig Slappelse gjør sig gjældende overalt. Det ser ikke ud til, at Menneskene, til Trods for Baastandene om det modsatte, blive bedre i denne Henseende, og dette er i Sandhed en sørgelig Slutning at komme til. Følgelig er det mere nødvendigt nu end nogensinde at lære vore Medlemmer at leve et rent Liv og at gjøre det indlysende for vore unge Mænd, at sædelig Renhed er af den allerstørste Betydning. Saa mange Tilfælde af Ufædelighed komme frem for Lyset hver Dag, at det er paa Tide at vende hele vor Opmærksomhed imod denne Synd. Forældre, Lærere og Kirkens Autoriteter maa uophørligt og grundigt addare deres Sønner og Døtre imod

de ugudelige Laster, som findes i Verden, og klart og tydeligt undervise dem om den Sorg og Død, der bliver Overtræderen til Del. Advarslen bør gives til dem i en kristelig, alvorlig og oprigtig Aand og med Visdom, uden Affektation og Skindhellighed.

Et Exempel vil tjene til at vise Værdien og Resultatet af at bruge et rent Sprog; lad mig tilføje, at et pletfrit Sprog kommer fra rene Tanker, og rene Tanker ere Grundvolden for et rent Liv.

Jeg tænker paa en af vor Kirkes ædle Mænd, hvis Motto var: „Guds Rige eller Intet“ — afdøde Præsident John Taylor. Han var en værdig, en ædelsindet Mand. En Mand med renere Livsførelse, Henfigter, Sprog og Følelsesliv har jeg aldrig i mit Liv haft den Gæst at omgaaes. Under Præs. Taylors Præsidium og under hans sidste Sygdom var jeg hos ham Dag og Nat, og jeg saa' eller hørte ham aldrig gjøre eller sige Noget, som han ikke kunde have gjort eller sagt i Selskab med den mest kyste Mand eller Kvinde i Verden eller i Guds og Engles Paahør. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg aldrig har hørt ham fortælle en Bittighed eller sige Noget, som han ikke kunde have sagt hvor som helst og i Kvinders Paahør. Jeg har hørt Mænd sige Ting i Spøg iblandt deres Brødre og iblandt Mænd, som de ikke vilde sige til deres Hustruer eller Døtre, men aldrig i mit Liv har jeg hørt Præsident Taylor hverken i Spøg eller i en Anekdote sige Noget, som han ikke vilde eller kunde have sagt foran de bedste og mest dannede Mænd eller Kvinder i Verden. Han var en Guds Mand, et Exempel for hele Menneskeheden.

Jeg ønsker at sige til Alle, som læse disse Linier, at kyste Tanker ere Nøglen til sædelig Renhed; den unge Mand, som kommer i Besiddelse af denne Nøgle, vil blive i Stand til at aabne Døren ind til Renhedens rige Skatkammer, og hans Liv vil blive rent som den friske Morgenbrise. Dersom vi vedblive ligesom hidtil at opdrage vore unge Mænd saaledes, at deres Liv er rent og ubesmittet og deres Wandel hævet over enhver Dadel, og saaledes, at de adlyde og efterleve Evangeliets Bud og Lærdomme, som vi forstaa dem, og som vi forkynde dem til vore Børn og til Verden, da har denne Kirke ingen Grund til at frygte de Angreb, som vore Fjender og de, som ønske at ødelægge dette Værk, rette imod os i Form af usænde og sensationelle Historier og Bestyldninger. Vi ville sejre over Alt, thi Sandheden og Retfærdigheden vil tilsidst triumfere. Men ve os, dersom vi komme tilfört i Ophjaldelse af denne Pligt, thi Herren vil have et rent og lutret Folk.

»Improvement Era«.

— Næst den Lykke at have en Ven, som Du kan stole paa, er det at have en, som vil stole paa Dig.

Menneskelig Visdom ikke tilstrækkelig.

Verdenshistorien viser os, at Menneskene til alle Tider have gjort Forjøg paa at lære Gud at kjende ved Hjælp af deres egen Visdom og Forstand, men lige saa ofte, som de have prøvet derpaa, have de taget fejl. Himmelske Tegn kunne kun fattes og forstaaes ved den levende Guds Aand, der kjender alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. „Thi hvilket Menneske veed, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saaledes har heller Ingen erkjendt, hvad der er i Gud, uden Guds Aand. Men vi have ikke faaet Verdens Aand, men Aanden fra Gud, for at vi kunne vide, hvad der er os skjæntet af Gud.“ (1. Korr. 2 : 11—12.)

Det har ikke noget at sige, hvor stor Menneskets Lærdom og Visdom er; selv om han ved sin Forsten og Søgen har opdaget utallige videnskabelige Sandheder og taget disse i Brug; selv om han er bleven en Mester i Kunst, Literatur og al Kundskab vedrørende jordiske Ting, saa kan han dog trods al sin jordiske Kundskab og Visdom ikke fatte endog de simpleste Ting af det, som hører Gud til. De vise Mænd i Kristi Dage kunde ikke forstaa de ligefremme og tydelige Lærdomme, som Verdens Frelser forkyndte. De vare nemlig ikke i Besiddelse af hans Aand, og følgerig kunde de ikke satte de Ting, der kom fra ham.

Den Tidsalder, i hvilken vi leve, er den mest oplyste, som Verdenshistorien kan opvise; men hvor saa er der dog ikke alligevel, som — trods alle disse nye Opdagelser paa Dampens, Elektricitetens og mange andre Omraader, der kjendetegne vor Tid som „Fremstridets Tidsalder“ — nogensinde lære at kjende Gud og de Ting, som høre ham til. Gaa til den største Elektriker, som har fuldkommen Forstaaelse af og Kjendskab til de nyeste Opdagelser paa Elektricitetens Omraade; men Du kan ikke faa ham til at forstaa de allersimpleste Principper i Kristi Evangelium. Hvorfor? Simpeltthen fordi han ikke besidder Guds Aand, der er nødvendig til en Forstaaelse af de Ting, som høre Gud til. Han har modtaget Menneskers Kundskab og Visdom, og ved Hjælp af dem forstaar han kun, hvad der hører Mennesket til.

Sir Oliver Lodge prøver paa gennem Videnskaben at bevise, at Sjælen er udødelig, og at der er Liv paa den anden Side Graven. Han vil blive stuffet; thi en saadan Fremgangsmaade leder ikke til Kundskab om himmelske Ting. Alene Guds Aand kan bringe Oplysning om dette, og den kan kun erholdes paa den rette Maade.

Frelseren sagde til Peter, da han havde erklæret, at han vidste, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlen.“ Peter havde adlydt Evangeliet og derigjennem modtaget den Helligaands Gave, og denne Aand aabenbaredede for ham, at Jesus var Kristus. Sir Oliver

Lodde vil aldrig udfinde disse himmelske Sandheder, hvis han ikke underkaster sig det samme Evangelium og derved modtager den Hellig-aand, som vil tilkjendegive disse Ting for ham.

Med Hensyn til de Ting, der høre Gud til, er Verden i Dag i Mørke; thi Folket har hidtil stølet alene paa verdslig Værdom, Videnskab osv., men har ikke derigjennem fundet ham, og ligesom alle forbigangne Slægter ere de i en sørgelig Tilstand og trænge til den Hellig-aand, som kan lede dem ind i al Sandhed.

I vor Forløjers Dage blev der opført prægtige Kirker til Ære for de døde Profeter, medens de levende bleve ihjelslagne. I vore Dage har Historien gjentaget sig selv, uagtet vi leve i dens mest oplyste Tidsalder. Gjennem disse store videnskabelige Sandheder forsøge Menneskene at udfinde Gud ved i Hobetal at tage Lærere til sig, som ere fyldte med denne Verdens Visdom, som undervise i selvblavede Værdomme, Bud og „ismer“, og som ved Smiger og Bedrageri lede de Ustyldige og Umistæntsomme bort fra Gud og hans tydelige og simple Sandheder, der blive forkyndte med Kraft og Myndighed af hans guddommeligt bestfittede Tjenere.

Kirker blive byggede overalt. De blive fornyede med alle de nyeste Befømmeligheder, som Videnskaben kjenner, og udstyrede med udsøgt Elegance. Prædikanter, i Besiddelse af Beltalenhed og den højeste Oplysning, lejes til at betjene disse prægtige Bygninger, og ved deres Værdom lede de deres Tilhørere til at tro, at de modtage Kundskab om Gud. Det er en Bildfarelse. Kun gjennem den Aand, som kommer fra den sande og levende Gud, kunne Mennesker finde ham og lære ham at kende.

»Liahona«.

Dødsfald.

Anthou Lorenzen Skanhy døde Søndag den 19. April i sit Hjem i Logan, Utah, af Alderdomsivagthed og Nyreforstyrrelse. Han blev begravet Onsdag den 22. April fra 6. Wards Forsamlingshus.

Broder Skanhy blev født den 17. Sept. 1839 i Norge og døbt den 16. Jan. 1861. Han ankom til Utah 1868 efter at have udført en Mission til Nordland som Lokaldste. Han har udført 3 Missioner til Skandinavien. Paa den anden af disse præsiderede han over Kristiania Konference og paa den tredie over den skandinaviske Mission. Han var en agtet og æret Medborger og en god Sidste-Dages Hellig, og han havde mange Venner baade her og i Zions Dale.

Indhold:

Hvad er dette Evangelium, denne Kirke, værd for Dig?.....	161	Advarende Ord til de Sidste-Dages Hellige.....	172
Foraarskonferencen i Bergen....	166	Tankeprog.....	174
Redaktionelt:		Menneskelig Visdom ikke tilstrækkelig.....	175
En Frasaldens Tilstaaelse.....	168	Dødsfald.....	176
Sjælene ere af stor Værd!....	169		
Missionsnyheder.....	171		